

21 Ιουνίου 2018

Τα ελληνικά μακαρόνια που «λιγουρεύτηκαν» οι Ιταλοί

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Εξαγοράστηκε για 10.000 δραχμές αλλά η... απογείωση δεν άργησε να έρθει! Μπορεί ως Έλληνες να θεωρούμε ως εθνικό μας φαγητό τη φασολάδα, ωστόσο τα στοιχεία δείχνουν, ότι είμαστε μάλλον... μακαρονάδες, με την κατά κεφαλήν ετήσια κατανάλωση να παραμένει σταθερά στα περίπου 8,5 κιλά, κατατάσσοντας την Ελλάδα στη 2η θέση της λίστας των χωρών με τις μεγαλύτερες καταναλώσεις ζυμαρικών, πίσω από την Ιταλία, όπου η κατά κεφαλήν κατανάλωση του εθνικού της προϊόντος προσεγγίζει τα περίπου 25 κιλά ετησίως.

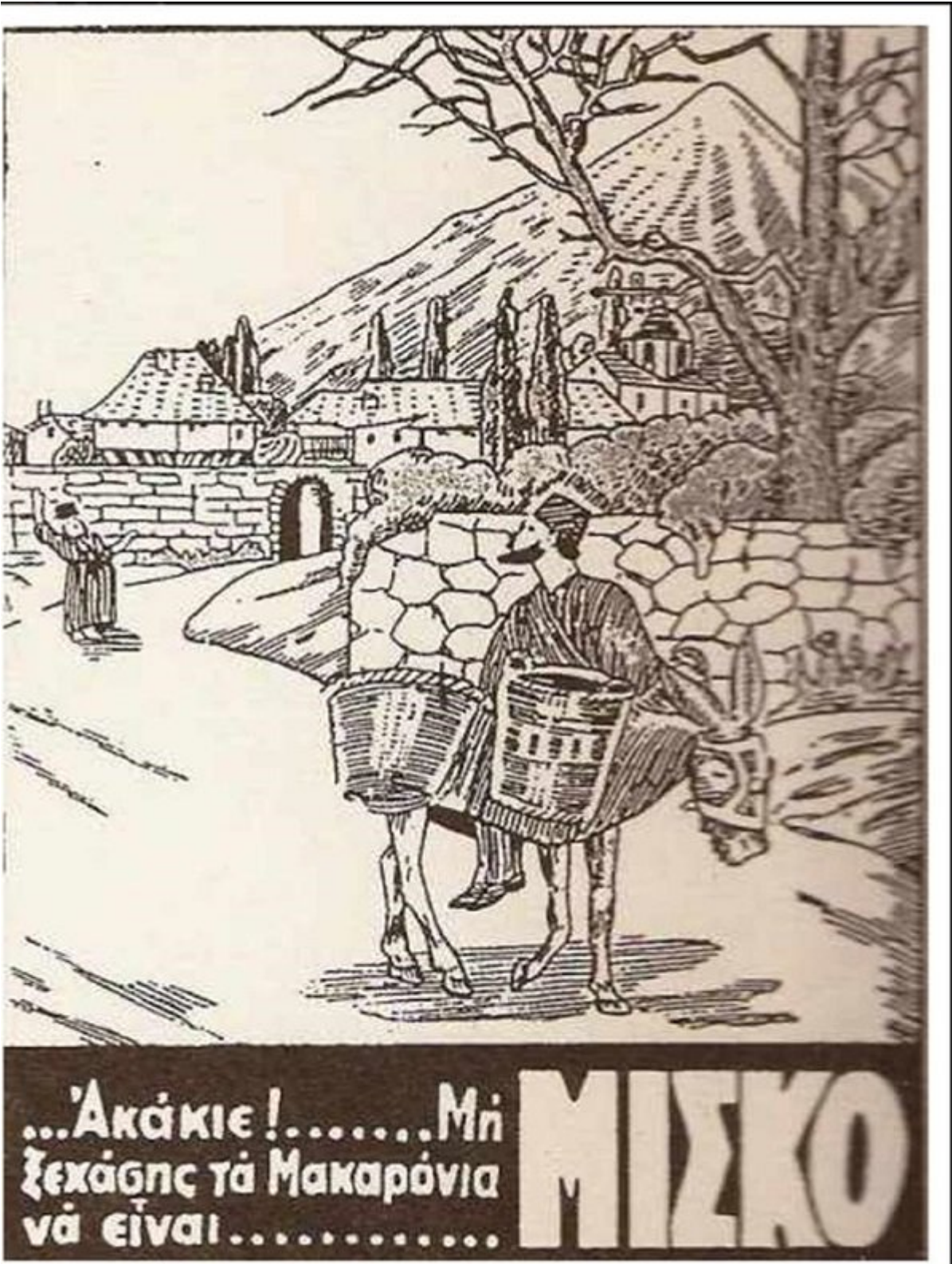
Στη χώρα μας πάντως η λατρεία για το ιταλικό εθνικό φαγητό δεν βασίζεται στις εισαγωγές από τη γειτονική μας χώρα, καθώς προτιμάμε τα ζυμαρικά που παράγονται στην Ελλάδα και από εγχώριες εταιρείες, οι οποίες καταλαμβάνουν τη «μερίδα του λέοντος» στην εσωτερική αγορά και όχι μόνο, αφού ένα ποσοστό της τάξης του 20%-30% της παραγωγής τους εξάγεται. Κυρίαρχη εταιρεία στην αγορά ζυμαρικών, όχι σήμερα, αλλά από τότε που ιδρύθηκε, αναδुकνεύεται η ΜΙΣΚΟ ή ΜΙΣΚΟ όπως ήταν η αρχική της επωνυμία, έχοντας ως μεγάλο ανταγωνιστή την έτερη ελληνική εταιρεία Melissa.

Ο καλόγερος Ακάκιος και τα μακαρόνια της ΜΙΣΚΟ

Στα μέσα της δεκαετίας του 1950 έκανε την εμφάνισή της στα μέσα μαζικής ενημέρωσης της εποχής μία διαφήμιση με σλόγκαν «Ακάκιε, τα μακαρόνια να είναι Μίσκο», η οποία αποδείχθηκε η πιο επιτυχημένη ίσως διαφήμιση προϊόντος στην

Ελλάδα. Τα μακαρόνια MISKO υπήρξαν για πολλά χρόνια άρρηκτα συνδεδεμένα με τον Ακάκιο, τον καλόγερο που ξεκινούσε με το γαϊδουράκι του για τα ψώνια της μονής, όταν ο ηγούμενος του μοναστηριού του υπενθύμισε την μάρκα των μακαρονιών. Ο Ακάκιος 60 και πλέον χρόνια μετά, όχι μόνο δεν έχει ξεχαστεί, αλλά εξακολουθεί να κοσμεί όλες τις συσκευασίες των προϊόντων της εταιρείας.

Η ιστορία της ΜΙΣΚΟ, όπως ήταν η αρχική της επωνυμία, πριν εξευρωπαϊστεί, ξεκινάει πριν από 94 χρόνια, όταν ο πρόσφυγας από τη Μικρά Ασία Φώτης Μιχαηλίδης συνεταιρίστηκε με τον εβραϊκής καταγωγής Έλληνα από τα Χανιά Μίνωα Σ. Κωνσταντίνη. Μάλιστα, λέγεται ότι η εταιρεία οφείλει το όνομά της στα αρχικά των επωνύμων των δύο ιδρυτών της, Μιχαηλίδης-Κωνσταντίνης, ωστόσο η επικρατέστερη άποψη είναι, ότι προέρχεται αποκλειστικά από τα αρχικά του ονοματεπώνυμου του Κωνσταντίνη, με το Σ στη μέση να προέρχεται από το όνομα του πατέρα του.

Άλλωστε, μπορεί ο Μιχαηλίδης να ήξερε την τέχνη διατηρώντας βιοτεχνία παραγωγής ζυμαρικών στη Σμύρνη της Μικράς Ασίας, ωστόσο ο Κωνσταντίνης ήταν αυτός που έβαλε τα κεφάλαια για την ίδρυση της εταιρείας και την κατασκευή του δικού της εργοστασίου ζυμαρικών στη συμβολή των οδών Φωκίωνος και Ναυπάκτου στον Πειραιά. Το εργοστάσιο εγκαινιάστηκε στις 27

Φεβρουαρίου 1925 και ήταν το πρώτο αυτού του είδους στα Βαλκάνια, δεδομένου ότι ο Κωνσταντίνος έδωσε ιδιαίτερη προσοχή στην εκπαίδευση του προσωπικού και στη χρησιμοποίηση των καλύτερων μηχανημάτων της εποχής.

Με κινητήρια δύναμη τις ιδιόκτητες ντιζελομηχανές 100 ίππων, που είχαν μίνιμουμ δυνατότητα παραγωγής 10.000-15.000 κιλών την ημέρα με δυνατότητα διπλασιασμού της παραγωγής, η ΜΙΣΚΟ όχι μόνο συνέβαλε στο να σταματήσουν οι εισαγωγές ζυμαρικών από το εξωτερικό, αλλά πλέον γινόταν εξαγωγές σε αγορές, που μέχρι τότε κατείχαν οι Ιταλοί. Ιταλοί είχαν διοριστεί άλλωστε στις ανώτερες θέσεις της εταιρείας, προκειμένου να μεταφέρουν τεχνογνωσία στο προσωπικό, που έφθανε τα 300 άτομα. Την διεύθυνση του εργοστασίου ανέλαβε ο Μάριος Μιχαηλίδης, γιος του συνιδιοκτήτη της ΜΙΣΚΟ, η οποία πολύ σύντομα βρέθηκε και διατηρήθηκε στην κορυφή, μέχρι το 1945, οπότε υπό το βάρος των επιπτώσεων του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου χρεοκόπησε.

Η «αναγέννηση» της μετά τη χρεοκοπία του 1945

Την ίδια περίοδο, ο Ηπειρώτης Ελευθέριος Μαντζίκας συνεταιρίστηκε με τον πρόσφυγα από τη Μέση Ανατολή Εμμανουήλ Παπαναστασίου, ο οποίος εργάστηκε στα παιδικά του χρόνια σε βιοτεχνίες ζυμαρικών και με τον οποίο δημιούργησαν τη βιοτεχνία ζυμαρικών «Ρεκόρ» στην λεωφόρο Ηρακλείου 73 στην Αθήνα. Λίγα χρόνια αργότερα, τον Οκτώβριο του 1953 η «Ρεκόρ» συγχωνεύεται με τη βιοτεχνία ζυμαρικών «Θρίαμβος» της οικογενείας Θεοδωράκη και από κοινού οι τρεις επιχειρηματίες αποκτούν τη βιομηχανία Παπαχρυσάνθου Α.Ε. στην Πάτρα.

Αμέσως μετά και οι τέσσερις επιχειρηματίες δαπανώντας 10.000 δραχμές της εποχής εκείνης, εξαγόρασαν τη ΜΙΣΚΟ, η παραγωγή της οποίας μεταφέρθηκε από τον Πειραιά στην Πάτρα. Φήμες της εποχής αναφέρουν, ότι όταν το 1955 ο Μαντζίκας επισκέφθηκε την περιοχή των Μετεώρων για προσκύνημα, είδε τον ηγούμενο ενός μοναστηριού, ο οποίος απευθυνόμενος σε έναν καλόγηρο που ξεκινούσε με το γαϊδουράκι του να πάει για τα ψώνια της μονής, του φώναξε «Ακάκιε, τα μακαρόνια να είναι Μίσκο». Κάπως έτσι γεννήθηκε η ιδέα της γνωστής διαφήμισης η οποία πρωταγωνιστεί επί πέντε δεκαετίες.

Η «απογείωση» της εταιρείας δεν άργησε να έρθει και συγχρόνως η αναγνώρισή της από την υπόλοιπη αγορά, ώστε δικαιολογημένα να θεωρείται μία από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες ζυμαρικών της Ευρώπης. Αυτό τράβηξε το ενδιαφέρον της μεγαλύτερης εταιρείας ζυμαρικών στον κόσμο, της Ιταλικής Barilla, προϊόντα της οποίας -όπως οι σάλτσες- διακινούσε μέσω του δικτύου της στην Ελλάδα και τα Βαλκάνια η ΜΙΣΚΟ και η οποία κατέθεσε στους τέσσερις συνεταίρους μία άκρως δελεαστική πρόταση εξαγοράς της ελληνικής εταιρείας.

Στην κορυφή των πωλήσεων παρά τον έντονο ανταγωνισμό

Η ΜΙΣΚΟ και υπό την θυγατρική της ιταλικής εταιρείας, Barilla Hellas, έχει καταφέρει να παραμείνει στην κορυφή των πωλήσεων στην Ελληνική αγορά, παρά τον έντονο ανταγωνισμό από την έτερη ελληνική εταιρεία ζυμαρικών Melissa, αλλά και τις ιδιωτικές ετικέτες που άρχισαν να αναπτύσσονται έντονα την

τελευταία 20ετία. Σε αυτό συνέβαλε και το πρόγραμμα επενδύσεων συνολικού ύψους 70 εκατομμυρίων ευρώ της Barilla τα τελευταία 20 χρόνια στη MISKO, η οποία απέκτησε το 2000 μία καινούργια βιομηχανική μονάδα στη Θήβα της Βοιωτίας, η οποία είναι η τρίτη μεγαλύτερη στην Ευρώπη, με δυνατότητα παραγωγής πάνω από 55.000 τόνους ζυμαρικών ετησίως.

Το 2015 δε κατασκευάστηκε στο Βόλο από την ιταλική εταιρεία ο Μύλος αυξάνοντας την παραγωγική δυναμικότητα κατά 33% και πλέον μπορεί να παράγει περίπου 63.000 τόνους σιμιγδάλι από 48.000 τόνους που ήταν μέχρι τότε. Συνολικά η εταιρεία απασχολεί στις δύο εγκαταστάσεις 200 εργαζόμενους, ενώ παράλληλα στηρίζει την ελληνική αγροτική παραγωγή συνεργαζόμενη με περισσότερους από 5.000 Έλληνες παραγωγούς. Τα ζυμαρικά της συνεχίζουν να φτιάχνονται αποκλειστικά από επιλεγμένο σιτάρι υψηλής ποιότητας, που προέρχεται από 260.000 στρέμματα Ελλήνων παραγωγών, με τους οποίους έχει μακροχρόνια συνεργασία.

Σύμφωνα με έρευνα στον κλάδο ζυμαρικών, η Barilla Hellas κατέχει συνολικό μερίδιο αγοράς 42%, ακολουθούμενη από την Melissa με μερίδιο αγοράς 35%, ενώ το υπόλοιπο 23% μοιράζονται οι ιδιωτικές ετικέτες.

Πηγή: news.gr